

КОНРАД ФИАЛКОВСКИ БЕЗСМЪРТНИЯТ ОТ ВЕГА

Превод от руски: Цвета Пеева, 1965

chitanka.info

Теропланът спря толкова плавно, че Томпи дори не усети. После забуча вакуумната камера.

— Привет, Томпи! — вратата се разтвори широко с трясък и Фукс провря рижавата си глава през люка.

Томпи се измъкна от кабината и те закрачиха по широкия коридор на външната галерия на спътника.

— Ония сигнали... продължават ли да пристигат? — запита Томпи.

— Да. Приемаме ги непрекъснато.

— И успяхте ли да установите откъде се изпращат?

— Да, още снощи. Източникът на сигналите се намира някъде в съзвездие Лира.

— Всичко като че ли съвпада...

— Аха... Но знаеш ли... — Фукс помълча малко. — Той изпраща още някакъв сигнал, допълнителен сигнал искам да кажа...

— Може да му са се повредили автоматите? Та толкова години вече изминаха...

— Възможно е, но е малко вероятно. По времето, когато е излязъл, неврониката е била вече на доста високо ниво.

— А ти провери ли дали е наистина той?

— Че кой друг може да бъде?...

— Не знам... Трябваше да направиш справка в хрониките.

— Проверих. Според хрониките това е именно неговият сигнал.

— В хрониките е отбелязано, че космолетът му е изчезнал.

— Че какво от това, случва се и изчезнали космолети да се връщат...

— Да, но не след толкова години... В коя година трябваше той да се върне?

— Точно не помня. Сметни сам. Напуснал е Слънчевата система двадесет години преди тебе, Томпи.

— Виждаш ли, а е летял само до Вега.

— Говориш тъй, сякаш Вега е някъде тук зад орбитата на Плутон. Та до нея има все пак двадесет и шест светлинни години.

— Но аз летях значително по-далеч. Той е трябвало да се върне двадесет-тридесет години преди мен.

— Трябвало е, но не се е върнал — Фукс повдигна рамене.

— В това точно, няма нищо странно. Космолетите понякога загиват... изгарят в облаците космичен прах или навлизат в атмосферите на неизвестни планети, за да не излязат никога от тях. Но той се връща — ето кое е абсолютно непонятно. Да допуснем, че се бе върнал пет, десет, дори петнадесет години по-късно... това се случва... Но след 100 години?

— Ами ако са го задържали изследванията му в системата на Вега? — Въпросът на Фукс прозвуча неуверено.

— Абсурд! Та това са цели сто години! Сто години активен живот, а не анабиоза. Би умрял много отдавна.

— А може времето там да е прекарал в състояние на анабиоза?

— В анабиоза? Не, това е безсмислица. Дори само за насочването на космолета към Земята е необходимо да се излезе от състоянието на анабиоза. Трябва за много часове да се върне към нормален живот. Ще възразиш, че той е могъл да се съживи по-късно, след няколко години, когато е бил вече на Вега. Но и това е невъзможно. Нали е имал същия витализационен автомат като моя, когато летях за Регулус. А такъв автомат щом не е задействувал веднъж и не го е съживил веднага след достигането на Вега, не ще стори това нито след десет, нито след сто години. Та ние не сме герои от някаква космическа приказка, че автоматите ни да се държат като капризни принцеси.

— Разбира се, ти си прав — съгласи се Фукс. — Има нещо съвсем непонятно. И няма защо да се лъжем. Просто не знаем какво е могло да се случи. По петнадесет пъти на ден повтарям това на кореспондентите от видеотронията, но те не искат да повярват. В главата им не се побира, че ние и нашите автомати можем нещо да не знаем. Какви ли не предположения правят, едни от други по-нелепи, но не ми вярват.

— Тогава да им го кажем за шестнадесети път... Но нали не си ме извикал за това от Земята?

— Не, не за това. Касае се за друго. Виж какво, Томпи... Ти си сега единственият останал жив от неговите познати.

— Нима?!

— Да. Узнах, че си слушал няколко семестъра лекции по космогония още в марсианския институт.

— Възможно, но какво от това? — Томпи погледна въпросително Фукс.

— Просто си помислих, че ще е по-добре да бъдеш тук, когато той се върне.

— Далече ли е сега?

— Космолетът му вече е навлязъл в Слънчевата система и сега се намира на около половин милион километра от Земята.

— Значи скоро ще имаме и визуална връзка с него.

— Да, ще можем да го видим на екрана, щом се изравни с Луната.

— А скоростта?

— Изключена е според програмата на полета.

Томпи се приближи до екрана на космопредавателя и тихо запита:

— А името му?... Как се казваше?

— Нима не помниш? — Фукс го погледна, откъсвайки за миг очи от екрана. — Казваше се Бан.

— Бан?... Да, сега си спомням. Наричахме го още Банан — Томпи неочаквано се усмихна.

— Банан? Какво е това?

— Плод. Можеш да му се полюбуваш в музея по ботаника. Да, по наше време, преди два века, освен изкуствени продукти случваше се да хапнем и истински банани...

— А той приличаше ли на този... как го каза... банан?

— Не, съвсем не. И като си помисля само! Старият Банан се приближава към Земята сега, когато имената на неговите ученици са забравени дори и от собствените им внуци!

— Безсмъртието е привилегия на космонавтите.

— Безсмъртие? Не, те далеч не са безсмъртни... Просто спят, затворени в тесните сандъци на космолетите, макар и да се отдалечават всяка секунда с десетки хиляди километри от звездата, която някога е била тяхно Слънце. Да, в анабиоза...

Колкото повече космолетът на Бан се приближаваше към Земята, толкова по-добра ставаше връзката и автоматите решиха, че може да се премине на видеовръзка. Томпи заедно с Фукс стояха пред екрана на видеотрона, когато той засвети слабо, показвайки кабината на космолета. Там, под плетеницата от жици в прозрачния херметически

контейнер лежеше Бан. Автоматите бяха почнали вече да го съживяват. Главният координатор беше толкова претоварен, че предаваше само данните, необходими за коригиране полета на космолета.

— Всичко протича нормално. Автоматите не откриха никаква повреда... — Фукс мърмореше това по-скоро на себе си.

— В такъв случай дай сводката. Може би тогава кореспондентите най-сетне ще се успокоят и ще отлетят за Земята.

— Ще трябва да изчакаме Бан да заговори. Впрочем, те и без това няма да отлетят, докато Бан не им обясни причините за стогодишното си закъснение.

— Интересно... — заговори отново Фукс след минутно мълчание. — Как мислиш, защо складовете са празни?

— Ти провери ли?

— Да. Още преди да преминем на видеовръзка.

— А може Бан да е сложил пробите на някое друго място.

— Къде? Космолетът не е лабиринт с хиляди потайни кътчета.

— Ами ако не е взел въобще никакви проби? — реши се да запита Томпи.

— Че какво е правил в такъв случай през тия сто години?

— Почакай още минута и ще чуеш всичко от самия Бан. Ако се съди по външността му, Бан не е живял активен живот повече от десет години. През цялото останало време вероятно е бил в състояние на анабиоза. Вгледай се по-внимателно в него. Та той изглежда явно по-млад от мен.

— Ти го виждаш на екрана. Не забравяй колко подмладява видеотронът.

През това време автоматите положиха Бан в креслото. Автовитализаторът се приближи до него и покри главата му с десетки електроди. Почти едновременно автоемиторът започна да повишава температурата на тялото на Бан. Това продължи петнадесетина минути. Най-после автоматите се отдръпнаха.

— Поздравяваме те с пристигането ти на Земята — произнесе Фукс традиционната формула, с която приветствуваха завръщащите се космонавти.

Къде... къде съм?... — явно Бан не бе чул приветствието и смутено разглеждаше кабината на спътника, появила се на неговия екран.

— Ти се движиш по затворена орбита около Земята — събщи му Фукс.

— А Вега?

— Какво Вега?

Бан помълча около минута, а после неуверено каза:

— Нали трябваше да отлетя за Вега. Защо ме върнахте на Земята?

— Тоест как така „върнахте“? — удиви се Фукс.

— Разбира се, върнахте, нали казваш, че се намирам в Слънчевата система.

— Естествено. Та ти се завръщаш...

— От къде се завръщам?

— От Вега, разбира се!

Този път мълчанието на Бан продължи дълго. Най-сетне той произнесе:

— Аз не съм бил на Вега.

— Как така не си бил?

— Не съм бил. Не съм видял системата на Вега...

— Че тогава откъде се връщаш?

— Не ми се подигравайте. Та вие знаете това по-добре от мен — по страните на Бан изби руменина.

— Нищо не знаем. От момента на излитането ти изминаха двеста години. Двеста години! Чуваш ли? Отде ще знаем какво се е случило с теб?

Фукс почти крещеше.

— Не може да бъде... Двеста години... Нима?

Томпи почувствува, че Бан не им вярва.

— Истина е. Поговори с някой от автоматите и веднага ще се убедиш — намеси се той... — Интересно само какво си правил през цялото това време...

— Нищо не помня. Не съм се съживявал нито веднъж и сигурно не съм видял Вега.

— Но кой е насочил тогава космолета ти към Земята, щом не си излизал ни за минута от състоянието на анабиоза? — поде Фукс.

— Не знам. Казвам ви, че не знам. Вие, вие трябва да ми обясните всичко, вие, които снабдихте тоя космолет с автомати...

— По-скоро нашите прадеди. Нали те са го построили преди два века — мрачно забеляза Фукс.

— Бан! — тихо го повика Томпи. — Бан! — извика той по-високо.

Бан седеше във витализационното кресло, вперил поглед в една точка. Най-сетне вдигна глава и погледна към него от екрана.

— Бан, някога аз слушах твоите лекции.

— Ти — моите лекции? Но ти си по-стар от мене.

— По-малко съм бил в анабиоза.

— Да, естествено... Някак все ти се изпарява от главата, че възрастта е нещо относително.

— Не можеш си представи, Бан, колко напредна космогонията. Пък и не само тя. И другите науки...

— Когато човек лети из космоса — намеси се Фукс, — той трябва да се подготви за това, че светът по време на неговото отсъствие ще отиде напред в развитието си. Това е цената, която се налага да плати за участието си в експедициите, цената за откриването на нови звезди.

— Аз нищо не съм открил — Бан произнесе тези думи външно съвсем спокойно.

— Да, не ти провървя. Изглежда, нещо се е случило, ей сега ще узнаем. Ще проверим записите в запомнящите устройства на автоматите. Какво... какво е това? Бан!... Бан!...

Фукс и Томпи се взираха в сивия празен екран, от който допреди малко ги гледаше Бан. Образът му се бе свил като запален лист хартия и бе изчезнал.

— Радарът! Потърси го с радара! — извика Томпи.

— Не, всичко е наред. Той е тук — Фукс отпусна клавиша на радара.

— Да, тук съм. А какво всъщност се случи?

Двамата се обърнаха едновременно. От екрана ги гледаше Бан.

— Някакво смущение във връзката — отвърна Фукс.

— Свържи се с автомата за управление и го попитай все пак какво се случи — посъветва го Томпи.

Фукс кимна в отговор и натисна копчето за повикване. На пулта светна контролната лампичка.

— На апарата е координаторът за управление на полетите — гласът беше метален като на всички автомати, на които не се случва често да разговарят с хора.

— Доложете за причините за прекъсване на връзката.

Настъпи тишина и само мигането на червената лампичка свидетелствуваше, че координаторът подготвя отговора си.

— ... Облаче газове от атомен двигател на неизвестен селеноплан, с плътност от порядъка на земната йоносфера... при навлизане на космолета в него аниhilация. Излъчване във всички честоти на спектъра... причина неизвестна.

— Ти разбираш ли нещо? — запита Томпи.

— Да. Той дава информацията в ускорен темп и не спазва граматичните правила. Непонятен ми е само истинският смисъл... Изглежда, става дума за нещо като ядрена реакция...

— Къде? В реактора?

— Не, на бронята на космолета. И това е най-странното.

— Тоест как така на бронята? — запита Бан.

— Сам не разбирам... Почакай! — и Фукс натисна копчето за повикване.

— Концепциотрон — изкомандува той в микрофона.

— Земният концепциотрон. Слушам ви — отговорът прозвуча почти мигновено.

— Изследвайте възможните причини за ядрената реакция на бронята на космолета. Основните данни вземете от мнемотроните на нашия спътник. Бързо! — подчерта Фукс. — Сега ще узнаем причината — Фукс се усмихна на Бан — Концепциотронът е истинско произведение на нашата епоха. Той изпълнява задачи, с които преди са могли да се занимават само великите учени.

— Значи сега вече не са нужни велики учени? — запита от екрана Бан.

— Е, не е точно така. Нали някой трябва да създава концепциотрони.

— А космолетите също ли си имат концепциотрони?

— Да.

— Моят няма.

— Естествено: преди двеста години те никому дори не са се и присънвали. Космолетът ти сега е годен само за музея по история на

техниката.

Бан нищо не отвърна. Томпи го разбираше в тоя момент много добре.

— Бан, та това е в реда на нещата. Техниката се развива — опита се той да утеши някак си Бан.

— А аз?... И аз ли съм годен само за музея? — попита Бан.

— Какво говориш! Та ти си човек.

— Ще свикнеш бързо — прибави Томпи.

От пулта се зачу бръмченето на зумера. Фукс бързо заговори:

— Извинявай, Бан. Налага се за минута да прекъснем връзката. Трябва да се заемем с твоето приземяване.

Екранът изгасна. Фукс веднага скочи от креслото и се спусна покрай редиците зелени екрани към пулта за управление. Там натисна някакво копче.

— Готово — каза той в микрофона.

— Какво е готово? — не издържа Томпи. Той следеше изумен нервните движения на Фукс.

— Не ми пречи! Има нещо много важно. Концепциотронът не се реши да предава с открит текст.

— А той често ли така?...

Концепциотронът изведнъж заговори с гласа на дешифриращия автомат:

— Според данните за плътността на газа и количеството отделена енергия на бронята на космолета е станал процес на аниhilация на газа.

— И какво? — Фукс се наведе рязко напред и замръзна в това положение.

— Или изхвърлените от ракетата газове са от антивещество или бронята на космолета. Втората възможност е няколкостотин хиляди пъти по-правдоподобна. Край.

— От антивещество... — прошепна Фукс.

— Как тъй от антивещество? Да се покрие корпусът на ракетата с броня от антивещество е невъзможно. Та при най-малкия допир на веществото с антивещество равните им части се превръщат в енергия според законите на Айнщайн...

— Разбира се...

— В такъв случай концепциотронът греши.

— С броня от антивещество не може да се покрие обикновен космолет, но с нея може да се покрие космолет от антивещество...

— Ами Бан? Той във всеки случай не може да се намира в космолет от антивещество.

Фукс погледна някак странно Томпи.

— Да, но само ако самият той не е от антивещество.

Двамата мълчаха около минута.

— И нима ти наистина считаш, че това е възможно? — запита най-сетне Томпи.

— Не аз, а концепциотронът.

— Той не каза това. Аз чух всичко.

— Не каза, защото не го попитах. То се подразбира.

— Но това е някаква безсмислица! Мисля, че концепциотронът греши...

— Концепциотронът не греши.

— Прекалено вярваш в непогрешимостта му.

— Той е кондензираното знание на много поколения. Работи безпогрешно. Ти, Томпи, не си се родил в наше време и само с това може да се обяснят съмненията ти...

Томпи вдигна рамене.

— Добре. Нека да е прав тоя концепциотрон. И космолетът и Бан са от антивещество. И по-нататък какво?... Та това още нищо не обяснява...

— Тъй или иначе това дава основание за интересни хипотези.

— Какви пък хипотези?

— С това ще се заемат концепциотроните и учените.

— Но нали Бан нищо не знае и нищо не ще може да им каже.

— Затова пък ние знаем. Знаем, че преди двеста години космолетът на Бан е напуснал пределите на Слънчевата система и се е отправил за Вега. Връща се със закъснение от сто години и се състои от антивещество. Може да се предположи, че космосът около Вега има свойството да преобразува веществото в неговия огледален антипод. Не знам до колко подобно предположение не противоречи на основните принципи на физиката, но дори и да не им противоречи, веднага възниква съмнение относно...

— Относно неговото завръщане, нали?

— Именно. Вероятността космолетът да е попаднал случайно в Слънчевата система практически е равна на нула. А нали Бан не го е насочил към Слънцето.

— Тогава как си обясняваш това?

— С фактора Х.

— Не разбирам.

— Не разбираш? Нима сериозно предполагаш, че подобно превръщане е могло да стане случайно? Смятам, че тук има пръст факторът Х — чужда цивилизация или наречи го, както щеш. Но тя съществува и тя... тя иска да ни унищожи... — добави той тихо.

— Да ни унищожи ли? Защо?

— Не зная защо. Но съди сам: ако не беше облачето газове, космолетът на Бан след половин час щеше да навлезе в земната атмосфера и тогава би станала такава експлозия, която би унищожила половината планета!

— Преувеличаваш...

— Така ли мислиш? Космолетът на Бан се състои от много хиляди тона антивещество. А петдесет килограма антивещество е достатъчно, за да се загрее до точката на кипенето водно кълбо с диаметър два километра. Пресметни сам...

— Но в такъв случай Бан не бива да се приземява в пределите на Слънчевата система. Може би на Юпитер или Сатурн...

— Да, не бива. А той дори не знае това... — Фукс в отчаяние местеше поглед от екран на екран.

— Но той не знае и какво се е случило там, на Вега, Не знае за този „фактор Х“, не знае, че са сменили атомите на космолета му, а после и на тялото му, че са поставили на тяхно място напълно идентични атоми, само че в недрата им вместо протони има антипротони, а около ядрата вместо електрони — позитрони. В сравнение с тяхното техническо развитие нашата цивилизация е още в епохата на палеолита. Това е ужасно... — Томпи млъкна.

— Не по-малко ужасно от факта, че Бан сега е античовек — каза Фукс. — Той не знае, че тялото му за нас е по-опасно от атомната бомба на древността... Психологически той е същият човек, напуснал Земята преди двеста години. Мислите му не са претърпели промени и съответствуват напълно на личността му. Той има същите навици, склонности, спомени, само че сега те са записани на основа от

антивещество. И затова... затова той не бива да се връща при нас на Земята.

— Искаш да му го кажеш?

— Изглежда, ще се наложи...

— Но нали той... Бан...

Фукс безпомощно вдигна рамене.

— Ще видим! — и включи видеотрона.

Бан все още продължаваше да седи във витализационното кресло. Не бе променил дори позата си. В кабината също нищо не се бе променило.

— Готово ли е? — запита Бан, щом видя Фукс и Томпи.

— Бан, ти няма да се приземиш! — Фукс изговори това на един дъх.

— Защо?

— Ти си от антивещество.

— Аз от антивещество? Шегуваш се.

— Не, говоря сериозно.

— Не ми е до шеги, Фукс. Честно казано, и без това не ми е весело.

— Ти си от антивещество — настойчиво повтори Фукс.

— Грешиш, аз съм нормален човек. Нормален! Чуваш ли?

— Това не е мое мнение, автоматите...

— По дяволите автоматите! Те ви заблуждават, а вие им вярвате като на божество.

— Този път не са сгрешили.

— Сгрешили са, непременно са сгрешили!

— Не.

— Ще видим.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще навляза в горните слоеве на атмосферата, ако вие сте прави...

— Не бива да правиш това. Представяш ли си силата на експлозията?

— Прекрасно си представям, но това не е антивещество. Аз — от антивещество?...

— Смяташ, че трябва да чувствуваш някаква промяна?

— Не... Едва ли... — отвърна той, след като помълча.

— Виждаш ли, а ние не можем да рискуваме. Земята не е експериментален полигон.

— Тогава какво да правя?

— Остани на затворена орбита около Земята, докато автоматите вземат решение.

— Не! До гуша ми дойдоха вашите автомати.

Бан се надигна от креслото, но Фукс го изпревари. Спусна се към преподавателя и премести някакъв лост.

— Управлението на кораба ти е вече в наши ръце. Имаме специално приспособление. Понякога пилотите се връщат от Космоса с нарушена психическа дейност, а ние трябва да се грижим за Земята — поясни Фукс, усмихвайки се печално.

Бан постоя около минута в нерешителност, после бавно седна в креслото.

— Правете каквото щете — каза той и затвори очи.

— Бан... Бан... — прекъсна тягостното мълчание Томпи. — Нима наистина нищо не помниш за пребиваването си на Вега?

— Нищо — отвърна Бан почти шепнешком.

— А може би те са ти заповядали да унищожиш... Знаеш, такава трансформация на мозъка, при която определено действие се превръща в необходимост — бързо добави Томпи.

— Нищо подобно! Чувствувам се обикновен човек, такъв какъвто си и ти.

— И все пак те са искали да ни унищожат... — произнесе Фукс.

— Какво те кара да мислиш така?

— Самият факт, че изпратиха кораб от антивещество.

— А не ти ли се струва, че за тях би било по-просто да изпратят излъчвател на антипротони?

— Може би са искали да ни изненадат. Приемаме на Земята твоя космолет, завръщащ се от Вега, а той унищожава Земята.

— Не съм съгласен с тебе, Фукс — намеси се Томпи. — Ти им приписваш своите мисли. А те, ако наистина съществуват, трябва да мислят по съвсем друг начин. Да ни изненадат?... Ами ако са искали да ни съобщят нещо... Възможно е подобно изменение на веществото на космолета да служи като сигнал... Може това да е за тях нещо общоизвестно. Може и на ум да не им минава, че ние нямаме сили да се справим с антивеществото.

— Какви пък сигнали! Нали смятате, че са искали да унищожат Земята, а никой не предупреждава противника си за замисления удар.

— Бан! Как не се сетих по-рано за това! — провикна се изведнъж Фукс. — Ти май сам ми подсказа начина да проверим намеренията им. Съвсем забравих за сигнала. Може би разгадката се крие в него. Те предаваха сигнал. Оня, допълнителния сигнал, за който ти говорих, Томпи, когато прилетя тук... Ако в сигнала няма никаква информация...

— Тогава това ще означава, че те наистина са искали да ни унищожат... — завърши Томпи.

— Координатор!

— Координаторът слуша — обади се автоматът.

— Предайте на концепциотрона допълнителния сигнал, приет от нас. Трябва да се провери не съдържа ли той някаква информация. Резултатите съобщете незабавно.

— Ето, Бан, след минута всичко ще се изясни... — Томпи млъкна внезапно. Екранът беше празен. — Бан! Бан! Той изчезна! По-скоро радарът!

Около минута Фукс се мъчи да възстанови видеовръзката, но екранът си оставаше празен, само по трасето, водещо към Луната, проблясваха мъничките светлилки на товарните ракети.

— Това е краят... — каза Фукс. — В него трябва да е попаднал метеорит. Дори и най-мъничкият, но от вещество — станало е аниhilация и космолетът се е изпарил...

— А ако все пак опитаме с радара — неуверено предложи Томпи.

— Няма смисъл!

В този момент се зачу гласът на автомата.

— Постъпила е информация — автоматът изговаряше думите бавно и отчетливо. — Изследването е равнозначно на възсъздаване. Алтернативата на избора: Ако да — край, ако не — вторично възсъздаване с преместване във времето. Крайната цел — получаване на положителен отговор.

— Значи, те все пак са искали да ни съобщят нещо — почти извика Фукс.

— Но какво именно? Нищо не разбирам.

— Сега ще узнаем. Нужен ни е коментар — заповяда той на автомата.

Отговорът се получи мигновено.

— Изследването на обекта е свързано с унищожаването му. След което обектът се възсъздава от вещество или антивещество.

— Навярно в зависимост от това, къде ще го изпратят — тихо забеляза Томпи.

— Космолетът е бил възсъздаден и изпратен към Земята. Ако е създаден от необходимия вид вещество, нека си остане на Земята, в противен случай трябва да се изпрати сигнал към Вега. Тогава ще го възсъздадат от вещество с противоположен знак и след известно време ще го изпратят отново. Край.

— Изглежда, те разлагат на атоми всичко, което изследват — Фукс гледаше замислено екрана. — А после отново го синтезират, но това е вече значително по-сложно.

— То се знае — съгласи се Томпи. — Наистина, ако за този процес им са били нужни цели сто години, той и за тях е костелив орех...

— Това нищо не доказва. Може би тези същества живеят много по-дълго от нас и сто години са само малка частица от живота им. Но работата не е в това. По-важно е, че те не са искали да ни унищожат.

— И все пак Бан загина. Сега, аз съм най-старият човек в Слънчевата система, по-точно родил съм се най-рано.

— Не е точно така. Не забравяй, че след двеста години Бан ще се върне от Вега.

— Ще се върне?!

— Несъмнено. Нали го казват в сигнала си. Бан е безсмъртният от Вега. Безсмъртен благодарение на тяхната техника, понеже са записали структурата на тялото му, на мозъка му и могат всеки момент отново да го възсъздадат. Щом сигналят стигне до тях, те ще се заемат отново с възсъздаването на Бан и на космолета и след двеста години нашите потомци ще го срещнат отново по пътя му към Слънцето.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 3 от 1965 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.